

LA TRIBUNA

35 anys de relació amb Europa: l'hora de fer un pas decisiu

L'acord duaner, malgrat els seus beneficis, ha demostrat uns límits evidents

XAVIER ESPOT ZAMORA

Cap de Govern d'Andorra

JORDI JORDANA

Grup Parlamentari Demòcrata

JUDITH CASAL

Grup Parlamentari Socialdemòcrata

CARLES NAUDI

Grup Parlamentari de Ciutadans

Compromesos

CRISTINA RICO

Liberals d'Andorra

JOSEP ROIG

Socialdemocràcia i Progrés

MARC MAGALLÓN

Acció

OLIVER ALÍS

Unió Laureadiana

Aquest final de juny es compleixen 35 anys d'una relació constant, construïda pas a pas, entre Andorra i la Unió Europea. Més de tres dècades en què el país ha anat sortint de la seva situació marcadament excepcional per convertir-se, a força de voluntat política i adaptació normativa, en un soci fiable. Però l'acord duaner del 1990 que va encetar aquesta relació europea, malgrat els seus beneficis, ha demostrat uns límits evidents davant els reptes presents i futurs.

L'acord duaner va marcar l'inici formal d'aquest camí. Era una resposta necessària a l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea el 1986, que obligava a redefinir les relacions comercials d'Andorra amb els seus veïns. Aquell acord, negociat directament pel Govern liderat per Josep Pintat, va suposar una fita important, ja que fins llavors els Coprínceps assumien les relacions internacionals, i els governs d'abans de la Constitució no podien accedir a les negociacions d'aquell nivell. L'acord duaner no només era una adaptació tèc-

nica: suposava un salt notable de la personalitat internacional d'Andorra. Entràvem en un nou ordre, amb regles i estructures europees.

Econòmicament, l'acord va ser –i ho continua sent– profitós. Ha permès la supervivència i la modernització del sector comercial d'Andorra, ha obert la porta a la competitivitat i ha assegurat una relació estable amb Europa. L'entrada en unió duanera per a la majoria de productes –amb l'excepció dels agrícoles– va permetre salvar barreres fiscals i facilitar el comerç. Però era només un primer graó.

Amb els anys, la relació Andorra-Europa s'ha anat estrenyent. El 2004 arribaria, entre d'altres, l'acord sobre la fiscalitat dels rendiments de l'estalvi i el 2011, la signatura de l'acord monetari, que va marcar un abans i un des-

prés per al sector bancari i financer. Més enllà d'encunyar euros, Andorra feia un important exercici de reforma per homologar-se i desplegar normativa de lluita contra el blanqueig de capitals. Trenta-cinc anys i set acords vigents a dia d'avui són la realitat de les nostres relacions amb la UE.

Si el 1990 va significar el primer gran pas, ara som davant l'oportunitat històrica de consolidar el procés d'aproximació que el nostre país va començar fa 35 anys. No perquè Europa ens ho imposi, sinó perquè és en el nostre interès nacional. I també és l'evolució natural, no ens enga-

nyem. L'acord comercial de 1990 ha estat útil, però Andorra necessita fer un pas endavant. Ens cal un marc més ampli i més funcional. Ens cal seguretat jurídica, accés a oportunitats, reconeixement mutu de qualificacions, integració en programes i més opcions per a l'emprenedoria, l'educació superior, la mobilitat laboral o la innovació. I això és el que ens aporta l'acord d'associació que haurem de votar en referèndum.

Amb l'acord d'associació Andorra no renuncia pas a la seva identitat. Ans al contrari: la projecta i la consolida en un entorn comú. I ho fa amb la legitimitat d'un país que ha sabut adaptar-se, que ha complert, que ha evolucionat. Trenta-cinc anys després, Andorra està preparada per fer el pas. I Europa ens fa confiança.

**AMB L'ACORD AMB LA UE
ANDORRA NO RENUNCIA A
LA SEVA IDENTITAT**